

A beregi síkság erdői

KOVÁCS JÓZSEF

„Mit nekem te zordon Kárpátoknak
Fenyvesekkel vadregényes tája!„

(Petőfi Sándor: Az Alföld)

Az országhatár és a Tisza között elterülő beregi síkság nemcsak a jégkorszaki maradványnövényeket rejtő „Nyírestő“ és „Bábatava“ természetvédelmi területekkel tarthat érdeklődésre számot. Talajtani, tájegységi és erdőtípológiai vonatkozásban a sajátosan alföldi erdőkől élesen elkülönülő erdőtesteket találunk itt, amelyek sok tekintetben érdekes és tanulságos képet tudnak a szemlélő számára nyújtani. A táj termőföldjének felszínét a hegyekből lezúduló ösfolyók szintező ereje formálta síksággá. A vastag termőtalaj kialakulásához egyrészt a vizek hordaléka, másrészt a buja növényzet korhadása szolgáltatott anyagot. A medrüket gyakran változtató folyók ágyát ma sok helyütt már eke hasítja, hogy nyomában kicsírázzon a mag, amit dolgozó népünk évről évre belevet.

Beregi síkság! Nyílt vizek, nádasok, mocsarak világa már régen a múlté, lecsapolta a szántóföld után sóvárgó ember, de maradvány erdőfoltjai mélyén még ma is szarvashéhn szoptatja pettyes magzatát. Babérfűzzel szegélyezett tőzegmohás lápjaid parányira zsugorodtak s már csak elszórtan található néhány bükköd csupán annak hirdetésére maradt vissza, hogy a természetben szakadatlan változások mennek végbe.

A beregi síkság kiterjedése Tarpától Lónyáig mintegy 40 km, legnagyobb szélessége 18—20 km. Az összes terület mintegy 10%-át borítja erdő az alábbi községhatárok szerinti elosztásban:

Beregdarócon a Ducskós, Csere és Dédai erdő együtt	426 ha
Beregsurányban	51 ha
Tarpán a Nagyerdő, Kőriserdő és a Téberdő együtt	1219 ha
Gelénes és Tákos határában az ún. Bockerek erdő	704 ha
Csarodán	229 ha
Vámosatyán a bagiszegi erdő	146 ha
Tiszaszalkán új telepítésű hullámtéri erdő	55 ha
Lónyai állami erdő	407 ha
Tiszakerceseny	326 ha
Mátyus	208 ha
Barabás	49 ha
Összesen:	3820 ha

A felsoroltak 53%-a egyszerű államerdészeti kezelésben levő erdőbirtokossági tulajdon, a többi állami birtok. A magánosok, termelőszövetkezetek, vízügyi igazgatóság és állami gazdaságok szétszórt kicsi erdőfoltjai összesen mintegy 150 ha-ra becsülhetők.

Közigazgatásilag Szabolcs-Szatmár megye vásárosnaményi járásához, kezelési szempontból a Nyírségi Állami Erdőgazdaság irányítása alá tartozó vásárosnaményi erdészethez tartoznak. Az erdők termőföldje kisebb részben jellegzetes láptalaj, a folyók közelében jó termőerőben levő tápdús, savanyú öntéstalaj, de előfordul kialakulóban levő, erősen kötött, poliéderes törésű réti agyagtalaj is. Általános jellemzője a magas kötöttség, a savanyú kémhatás, a CaCO_3 hiánya és a gyakori glej.

Az erdők helyén a talaj hamar degradálódik, a mélyen repedezett, bázikus zúg talajon kezdeti, rejtett mésztelen szikesedési folyamat indul meg. Leromlóban levő talaj szinte hívja vissza az erdőt. Éghajlata az 50—Kárpátok és a Tisza víztömegének behatása alatt áll. Az évi csapadék mm. A levegő relatív páratartalma kedvező, nyirkosnak mondható. Miben csak a még meglévő néhány láprét és vízzárványos holtmedrek égeres-füzes erdőkben lehet észlelni. A harmatképződés bőséges, a lőségek a növényzet számára elviselhetők. A csupán földrajzi helyésőn ébredő tavasszal az északi szelek fagyos lehelete okoz némi

Legelterjedtebb fafaj a kocsányos tölgy, mely optimális termőhelyen, — pl. a bagiszegei erdőben — hároméves korban 1,5 m magasra tud nőni, ezáltal itt a gyorsan növő fafajok közé sorolja be önmagát. E kivételtől eltekintve még mindig kiváló fejlődést mutat, ahol a kissé magasabb térszint vízmentességét élvezni tudja, vagy ahol a talajvíz gyors lefutásának megvan a lehetősége. Az itt található fiatalosok sokáig sima fényes kérgükkel, az idősebb állományok a széles évgyűrűkkel s nagy fatömeggel helyénvalóságukat tanúsítják. A száz év körüli tarpai őstölgyes, — mely ma már természetvédelmi terület, — 15—20 méter magasságig ágátizta, oszlopos törzseivel az egész országban is ritka látvány.

Sínylődik azonban a tölgy a vizenyős vagy tartós vízelárasztású laposokon. Ilyen helyeken minden, az erdőt ért durva beavatkozásra, pl. erős záródásbontásra, rovardúlásra vagy hernyókértételre csoportos kiszáradással válaszol.

A tarpai természetvédelmi terület egyik részlete

Szorosan a kocsányos tölgy mögött sorakozik fel a magas kőris. Telepítése az alacsonyabb termőhelyekre elhibázottan, elegyetlenül történt. Nem jól érzi magát a sáros aljnövényzetű, pangóvízes környezetben, törzsét rákos forradások, mohok és zuzmók tarkítják. Kiváló fejlődésű magas kőrisállomány a Beregben ritkaság.

Hűségesebb kísérő fafaj a gyertyán; mindenütt megtalálható, ahol a töve vízbe nem ér. Szerényen megelégszik a második koronaszinttel és szilárdan tömött állomány-szerkezetet biztosít, mely alatt nincs többé életlehetőség más növényzet számára.

A kemény lombfák sora a mezei szillel és a mezei juharral lezárul. Ezeknek száma nem nagy, mindenütt előfordulnak.

Alig érdemel említést a nemes nyárok előfordulása. Kisebb csoportokban — mai szemmel nézve — eléggé helytelenül, a legvizesebb mélyedésekben ültették s jelenlegi állapotuk hosszú évekre visszariasztott mindenkit a további telepítésüktől. Szürke és fehérnyár a Tisza hullámterében egyenként vagy csoportosan található. Fejlődése és fatömege további felkarolásra biztat. A ritkán előforduló, kis rezgőnyár csoportok állapota elgondolkoztatóan kielégítő.

A cserjeszintben mogyoró, kökény, galagonya, veresgyűrű som, fagyal alkot az alatta vackoló vaddisznó számára áthatolhatatlan sűrűséget. Szórványosan megtalálható még a kányabangita és a kutyabenge.

A talajjellemező aljnövényzet és a botanikai ritkaságok közül említést érdemel a nagyon elterjedt szagos müge (*Asperula odorata*) pettyegetett tüdőfű (*Pulmonaria obscura*) a ligeti szellőrózsa (*Anemone nemurosa*) és a tavaszi tőzike (*Leucojum vernum*). A lápok és tőzeges talajok növényvilágának érdekesebb képviselői a vidrafű, (*Menyanthes trifoliata*) a lápi csalán (*Urtica kiorieensis*) a tőzegeper (*Comerum palustre*) a rovarevő harmatfű (*Drosera rotundifolia*) a tőzeg áfonya, (*Vaccinium oxycoccus*) és a különféle *Sphagnum*-fajok.

A tarvágásos szálerdő üzemmódban kezelt beregi erdőkben az államosítást megelőző idők felújítása legfeljebb a végvágást azonnal követő vagy már egy évvel korábban végrehajtott makkvetésből állott. Igen gyakran a nehéz talaj vagy még inkább a mindig magas talajvíz miatt a vágásterületek kítuskózása is elmaradt. Ahol a vízenyős talaj miatt nem volt célszerű makkvetést alkalmazni, kőriscsemete ültetéssel újították fel az erdőt.

A makkvetéses vágásterületeket azonban a továbbiakban magukra hagyták és a gyomtengerben megindult élet-halál harcból ritkábban a tölgycsemete, gyakrabban az előző állomány sarjai és a cserjék kerültek ki győztesen.

A tisztítás csak 10 év után vette kezdetét és mindig a cserjék és a lemaradt egyedek eltávolítására szorítkozott. Innen származik a sok sarjerdő, eltekintve attól, amit szándékosan is sarjerdőként szándékoztak fenntartani.

Jelentős területeket tesz ki a háborús évek vállalkozói termelése, amikor a vegetációs időben történt vágások sok esetben felújíthatatlanok maradtak. Ezek a többszáz hektárt kitevő, elbozotosodott, tuskó-sarjas fiatalosok a rontott erdők számát szaporították.

Történt ugyan az alsó szintben végzett ápoló vágásokkal szelektálás, de az egy szintbe hozott elegyetlen tölgyesek kialakítását erősen elősegítette az akkori időknek a tölgyön és kőrísen kívül mindent gyomfának tekintő felfogása. Ahol csemetéskorban a kezdetben erőteljesebb növekedésű gyertyán kerekedett felül, ma nem is megvetendő elegyetlen gyertyánosok csoportjai állnak.

A korszerű erdőfelújítási szemlélet kialakulása nyomon követhető a legutolsó tíz esztendő erdőkezelésén keresztül. A háborús esztendők következményeként felújíthatatlan maradt, nem ritkán száz hektárnál is nagyobb, üres vágásterületek talajelőkészítés után történt tölgyvetései a kezdeti lépések. Helyükön ma 8—10 éves, igen szép fejlődésű, de jobbára elegyetlen fiatalosok láthatók. A későbbiek során eleinte néhány nem kívánatos fafajjal (amerikai kőrís, zöld juhar, vénic szil stb.), majd az árnytűrő juharok és a gyertyán mind erőteljesebb felhasználásával történtek az erdősitések. Már 1954-től szálankénti elegyítéssel sok helyen de különösen a víz miatt kritikussá vált termőhelyeken a szürke-, illetve fehérsnyár is megtalálható.

A gyomosodásra hajlamos talajok kapálása, — bár igen sok anyagi áldozatot, figyelmes és gondos munkát igényel, — elengedhetetlen. Ennek helyességét az 5—10 éves korban szépen záródó fiatalosok igazolják.

Hiányozna ebből a tájleírásból a tárgyilagosság, ha azt állítanám, hogy az eddig alkalmazott ápoló vágásokkal az erdészeti tudomány legújabb felismerése, — a több szintű erdők kialakítása és a felső szintben történő gyérités, — maradéktalanul érvényre jutott. Az önmagával vívódó kezelő személyzet félelme az elgyepesedő erdőtalajtól azt eredményezte, hogy a sudáregyenesen ég felé törő gyertyán-sarjak visszallozása helyett saját kezének egyik ujját hagyná inkább levágni némelyik. Ha van is túlzás a hasonlatban, az csak a felfogás illusztrálását szolgálja, aminek mentségére legyen mondva, hogy a holtpontonról már egy lépéssel túljutott. Bizonyítják ezt a legutóbbi évek elegendő szabályozó tisztításai és az előzetesen kijelölt „V” fák értekezésében végzett gyéritések.

Nem lenne teljes az eddig megrajzolt kép, ha néhány ecsetvonással a jövő erdőművelési irányelveinek felvázolása elmaradna. Szükség van ennek rögzítésére annál is inkább, mert az országosan jelentkező fahiány egészen más célkitűzéseket támaszt a fatermelést végző gazdasági egységekre, mint a sokezer erdőtulajdonos mindig csak a jelent szemmel tartó érdeke, mely a korszerű erdőgazdálkodás követelményeivel gyakran, szinte naponta élesen ütközött.

Első teendőként az arra legalkalmasabb termőhelyeken át kell térni a természetes felújításra, egyelőre a kísérletezésen belül. Ez még akkor is elengedhetetlen köte-

lesség, ha az alföldi tarvágásos üzem módhoz szokott szakszemélyzet látókörét csak anyagi áldozatot jelentő tanulmányutak révén lehet tágítani.

Tarvágásosan kezelt szálerdő üzem mód esetében ott, ahol a kituskózás lehetősége valamely oknál fogva hiányzik (pl. erősen kötött talajon a köbmétert is meghaladó tuskók) vállalni lehet talajelőkészítés nélkül is a felújítást akkor, ha a tölgynek kedvező termőhelyen négyzetméterenként 20—30 életképes csemetének megfelelő makkmennyiség vetésére van meg a lehetőség. Sarló és erdőtisztító olló állandó kézbentartásával kell a csemete védelmét és a tölgy felszabadítását biztosítani. Ha a tuskózás végrehajtását a magas talajvíz akadályozza, a víz időszakosságától, az elárasztás tartamosságától és magasságától függően soros ültetéssel égeres-füzes vagy hazai nyáras erdőtípust kell kialakítani. Ez esetben elengedhetetlen a pástás művelésű, talajszellőztető mélykapálás.

A felújítások legjobban járható útja nagy területen azonban a tuskóktól és vastag gyökerektől megtisztított vágások felszántása marad. A felszántott erdőtalajban mindaddig nem ajánlatos erdősíteni, amíg az gyökerektől, gyomoktól mezőgazdasági előhasználatra ki nincs takarítva. A talajban felhalmozódott, csírákéességüket éveig megtartó gyommagvak a szántás után nagy tömegben kicsíráznak. Kitarításuk egy nyáron nem lehetséges, csak a két, sőt néha három nyáron át végzett kapálás veti vissza a gyomok erőszakos térfoglalását. Ugyanennyi idő kell, míg az eke által kiforgatott vékony gyökerek elkorhadnak. Jelenlétük megnehezíti a gépi- vagy ekekapálást. A kézi munkaerőre tervezett ápolás drága, munkaerőhiány miatt meg sem oldható. A beerdősített területen, a későn felmelegedő vizes talajon kockázatos a köztes növény termelése, mert a lekerülő termés értéke legtöbbször alatta marad a ráfordított költségeknek.

Olyan elbiztosított fiatalos, amelyben elfogadható mennyiségű a mageredetű vagy legalább gyökérsarjról újult állományalkotó fafaj, ápolóvágásokkal fokozatosan még rendbe hozható. Ahol csak cserje és tuskósarj található, az eddiginél erőteljesebb ütemben le kell majd termelni és alapos talajelőkészítés után felújítani. Népgazdaságunk elvárja, hogy a jól termő talajon jó erdők álljanak.

Végezetül még néhány szót a nyár telepítésének lehetőségeiről.

Az évszázadokon keresztül évről évre kiáradt Tisza a nehezebb fajsúlyú, durvább szemcséjű, homokos hordalékát a meder közelében, a lebegő iszapot és agyagot az elárasztott távolabbi területeken rakta le. Eszerint a medertől távolodva a kötöttség fokozódik, a nyárok életlehetősége csökken.

Nemes nyárok részére feltételezhetően kedvező lehet a hullámterek magasabb, homokos térszintje. A hazai nyárasok biztatóak, jóllehet a talaj kötöttsége mindenütt az Arany-féle 60-as kötöttségi fok felett van. Közülük a rezgőnyár vagy a hozzá legközelebb álló szürkenyár hibrid felkarolását az eddigivel szemben fokoznunk kell. Az előhasználati erdőként igen különböző helyekre ültetett nyárok viselkedéséből korai lenne már következtetést leszűrni, de néhány év múlva ezek fogják eldönteni felkarolásuk kérdését.

*

Sorolni lehetne a feladatokat bőven. Nagyságuk mellett törpének érzi magát a végrehajtó szándékú ember.

Alkonyodik.

A Tisza felett már vándor madarak gyülekeznek. A sejtelmesen suhongó nádasok lila színűre érlelték bóbítájukat. Embermagasságú sások alatt, süppedő tőzegmohán nesztelenül oson egy róka.

Bíborba öltözteti a lenyugvó nap a bockereki öreg erdész lakást. Száz méterrel odébb erdész sírokat takar az erdő. Itt éltek, itt alkottak, itt hűnyták örök álomra szemüket. Itt kívánczoltak megpihenni az erdő lombátora alatt, hol minden tavaszon újra éled a természet és nincsen örök csend, mert sírjuk felett a szerelmes csalóány dalától hangos az erdő.

Betűzzük ki az alig olvasható fejfákat.

Itt nyugszik Dervitzky Nándor volt uradalmi erdész, meghalt 1900-ban.

Itt nyugszik Makk Alajos volt uradalmi erdész, élt 65 évet, meghalt 1921-ben.

Itt nyugszik Medgyessy Gombás József, élt 79 évet, meghalt 1926-ban.

Kidőlt öreg tölgyek. Munkás hétköznapjaikat a ma látható erdők tanúsítják.

Az Egyesület Elnöksége július 21-én tartotta meg félévvégi ülését, amelynek napirendjén a következő kérdések szerepeltek:

1. Kaán Károly szobor elhelyezése.
2. Augusztus 10—12. között rendezendő Vándorgyűlés előkészítése.
3. Az 1958. évi „Bedő Albert“ díjak adományozásának megvitatása.
4. 1958. második félévi munkatervek megvitatása.

5. Közgazdasági Bizottság szervezése.
Az első pont megvitatásával az Elnökség lezárta a Kaán Károly szobor elhelyezésének kérdését és úgy határozott, hogy a szobrot Püspökladányban a szilkísérleti telepen helyezi el. A szobor leleplezésére még a folyó év őszén ünnepélyes keretek között sor kerül.

Az augusztusi Vándorgyűlés előkészítéséről az Elnökségi ülésen Kasza Ferenc elvtárs a Mecseki Állami Erdőgazdaság igazgatója, és a Helyi Csoport elnöke, továbbá Molnár István a Helyi Csoport titkára számoltak be. Az Elnökség a tervezett programmal egyetértett. Kasza Ferenc elvtárs bejelentette, hogy elegendő jelentkező esetén a Vándorgyűlés folytatásaként augusztus 13-án bemutatják az Erdőgazdaság vadászati berendezéseit és ismertetik a helyi vadgazdálkodás problémáit.

Az Egyesület Bizottságai és Szakcsoportjai a központi szakmai továbbképző-előadások keretében tíz téma megvitatását javasolták, amelyek közül az Elnökség sürgősségi sorrendben ötöt választott ki, s ezzel megállapította a második félévi és a következő évi első előadások tématervét.

Az Elnökség a következő előadások megtartását határozta el:

1. Beszámoló az Egyesület jugoszláviai tanulmányútról. Előadó: Kocsárdi Károly.
2. Forgács- és farostlemezyártás helyzete és jelentősége. Előadó: Lonkay János.
3. Típus erdészlakások tervezése, telepítése és építése. Előadó: Lutonszky Zoltán.
4. Erdőgazdasági fejlesztési terveink legfontosabb közgazdasági célkitűzései és irányelvei. Előadó: Halász Aladár.
5. Külkereskedelmi eredmények, feladatok az erdőgazdaságban és a faiparban. Előadó: Benedek Attila.

Ezt követően az Elnökség megvitatta a Központi Bizottságok és Szakcsoportok

második félévi munkatervét és a bemutatott munkatervtervezetet elfogadta.

A külföldi tanulmányutak ismertetése során Sali Emil főtitkár bejelentette, hogy a romániai Asittal folytatott korábbi levelezés eredményeként az Egyesület tízfőnyi csoportja augusztus utolsó napjaiban látogat el tíznapos szakmai tanulmányútra Romániába, majd a román Társegyesület tagjai szeptember közepén viszonzozzák a látogatást. Augusztus utolsó napjaiban várjuk a bolgár szakemberek látogatását, akik Egyesületünk május eleji bulgáriai látogatását viszonzozzák.

Madas András elnök előadta, hogy a közgazdasági problémák az erdőgazdálkodás terén is mindjobban előtérbe kerülnek, ezért ezzel a kérdéssel az Egyesületben is foglalkozni kell. Részletesen ismertette, hogy az erdőgazdasági tervezés, a faállományok értékelése számtalan közgazdasági kérdést vetnek fel, amelyeknek tisztázása, megvitatása feltétlenül szükséges. Javasolta az Egyesületben Közgazdasági Bizottság szervezését, az Elnökség a szervezendő Bizottság tagjaiul a következő tagtársakat javasolta felkérni: Sali Emil, Halász Aladár, dr. Magyar János, dr. Farkas Vilmos, Kulcsár Viktor, Fila József, Kozma Béla, Madas László, Szende László, Somkuti Elemér, Dérföldy Antal és Kopácsi Sándor (Országos Tervhivatal). Az Elnökség a Bizottság vezetőjéül Madas András elnököt kérte fel.

Az ülés végén az indítványok sorában az Elnökség megvitatatta az erdőgazdaságok által befizetett jogi tagsági díjakból visszatérítendő 40% járulék felhasználását. Az Elnökség úgy határozott, hogy az elmúlt évben befizetett jogi tagsági díj terhére a Helyi Csoportok nem igényelhetnek visszatérítést.

*

Az Egyesület helyi csoportjai a nyár folyamán számos értékes tapasztalatcserét rendezett, amelyeken sikeresen bővítették az erdészeti dolgozók szakmai ismereteit.

A *győri csoport* területén dr. Babos Imre Gönyű és Bónyrétalap környékén elterülő homok talajokon termőhelyfeltárást végzett. Az egyesületi csoport négy tagja mintegy 100 próbagödör talajszelvény kiértékelésnél működött közre. A termőhelyfeltárási munka utolsó napján dr. Babos Imre egésznapos tapasztalatcserét tartott, amelyen ismer-

tette a termőhelylánc fogalmát, keletkezését, és rendkívül nagy változatosságát 17 talajszelvényen mutatta be.

Ugyancsak a győri csoport a nyárfa-gazdálkodás korszerű irányelveinek és a nyárfatermesztés módszereinek kidolgozására helyi nyárfa szakcsoportot alakított és első ténykedéseként széleskörű tapasztalatcserét rendezett az ERTI sárvári nyárkisérieti állomásán. *Kopeczky Ferenc* a nemesnyárak telepítését, elegyítését, a helyes nyárállomány szerkezet kialakítását, nyesését, a nyárfélék generatív és vegetatív szaporítását, nemesítését ismertette. Az előadást széleskörű vita követte.

A *gyulai csoport* a mályvádi, pósteleki és a vésztői erdészet területén tartott erdőnevelési és ápolási tapasztalatcserét, amelyen soron és a soron belül fészkesen vetett makk vetésekből származó záródásban lévő, vagy ahhoz közel álló tölgytelepítések nyesési eljárásait tanulmányozták és mutatták be a sárvári módszerrel.

A továbbiakban a 10–15 éves korú tölgyállományokban a „V“ fák kifjelölését mutatták be és vitatták meg.

Az *esztergomi csoport* két napos erdőművelési tapasztalatcseréjén *Kiss Miklós* a mintaterületeken a korszerű nevelővágások módszereit mutatta be, majd a második napon *Matolesy Andor* ismertette a pilisvörösvári dolomit kopárokon az utóbbi 4 évben elsősorban feketefenyő magvetéssel, részben pedig ékásós csemeteültetéssel sikeresen betelepített 200 ha kopárfátását. Az utóbbi bemutaton

részt vett *dr. Balassa Gyula* miniszter-helyettes elvtárs és *Keresztési Béla* elvtárs, az OEF vezetőjének helyettese is.

Ugyancsak az esztergomi csoport a süttői erdészet területén a rontott erdők átalakítását vitatta meg. Elhatározták, hogy összeállítják a rontott erdők kataszterét.

A gödöllői csoport 33 tagja 4 napos tapasztalatcserén a mátrai és bükki erdőgazdálkodást tanulmányozta.

Az egri csoport a belpátfalvai erdészet kerületében Balaton község határában *Magyar Pál* kerületvezető erdész által az elmúlt 10 évben létesített erdőfelújítások, erdőtelepítések megvitatására rendezett tapasztalatcserét.

A sárvári csoportnál legutóbb a mátrai, délsomogyi és a Tolna megyei csoport tagjai tanulmányozták a korszerű erdőnevelési eljárásokat. A vasvári erdészet területén *Kopeczky Ferenc* a nyár anyatelepek helyes telepítési és kezelési munkáiról tartott előadást.

A nagyatádi csoportnál *Körös Gyula* „Az erdőrendezés feladatai“, a kecskemeti csoportnál *dr. Szabó Vilmos* „A termelékenység mérése az erdőgazdaságban és *Ván László* „Bulgáriai tapasztalatok“, a balassagyarmati csoportnál *Zelnik István* „Bulgáriai tapasztalatok“ címmel tartott előadást.

A zalaegerszegi csoportnál ismertették *Fila József* „Tőárcsökkenés, mint az önköltség csökkentés alapja“ című előadást.

AZ ERDŐ — Az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa.

Felelős szerkesztő: KERESZTESI BÉLA, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa.
Szerkesztőbizottság: BABOS IMRE, a mezőgazdasági tudományok doktora, dr. BALASSA GYULA, dr. HARACSI LAJOS, KÁLDY JÓZSEF, KOCSARDY KÁROLY, KUTASY VIKTOR, MADAS ANDRÁS, PÁRIS JÁNOS, SALI EMIL, SZÖNYVI LÁSZLO.

A szerkesztő helyettese: JÉROME RENÉ. Technikai szerkesztő: AKOS LÁSZLO.

Felelős kiadó: A Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó Vállalat igazgatója.
Szerkesztőség: Budapest, V., Kossuth Lajos tér 11. Országos Erdészeti Főigazgatóság.

Előfizetéseket felvesz a Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó V.

Bp. V., Báthori u. 10. Csekk számlaszám: 69.915.181—44.

Megjelent 4100 példányban. Előfizetési ára egy évre: 60 Ft, negyedévre 15 Ft.

Megjelenik minden hónapban.

44983-689/2 - Révai-nyomda, Budapest, V., Vadász utca 16. (Felelős: Povárny Jenő)

